Smaragdové nebe

Upozornění: Děj příběhu se odehrává v paralelním vesmíru, který nemá s naším vesmírem pranic společného a všechny osoby i děje jsou vymyšlené. Podobnost s jakýmikoli žijícími osobami, zvířaty či rostlinami je čistě náhodná. Pakliže by se kdokoli cítil jakkoli dotčen čímkoli v textu, je to jeho problém…

Tak tu sedím na zápraží dřevěnýho domku u pláže v městečku Airlie Beach v australskym Queenslandu. Koukam na líně se plazící čáru odlivu Korálovýho moře a srkám čerstvej mangovej džus, kterej připravila Andy z plodů, který vorvala ze stromku na sousední zahradě. Přemejšlim, že bych měl sepsat vzpomínky na události posledního roku. Roku kterej definitivně a totálně změnil svět takovej jakej sme znali…

Předem se omlouvám za mizernou gramatiku a spoustu chyby. Píšu to v ruce, textový editory s automatickejma opravama odešly do věčnejch lovišť zároveň s absencí eletriky v síti hned jak se vybily baterky v notebooku. A já v gramatice nikdy dobrej nebyl, vyčítali mi to různý individua celej život. Teď na starý kolena to už nemá cenu měnit. Pro těch pár lidí co možná ještě zbylo…

Jak to vlastně všechno začalo?
Dobrá povím vám to. Psalo se léto roku 2013. Úspěšně sme přežili konec Mayskýho kalendáře v prosinci 2012. Pochopitelně se nic nestalo. Více méně mě to tehdá nakrklo i když sem tušil, že Mayskej kalendář je jenom mediální masáž. Počítal sem spíš s tim, že vyeskaluje ekonomická krize a že nastane občanská válka. Sice líně, ale přesto sem se na to spolu s mojí holkou Andy připravoval. Nějaký ty zásoby všeho možnýho, 2x měsíčně střílení z vostrejch kvérů, párkrát za rok airsoft akce, 2 offroudy v baráku. A letadlo. Aby se bylo čim evakuovat kdyby to přišlo a barák nešel uhájit. Jenže se přehoupla zima, jaro a ta zatracená občanská válka furt nikde...

Jednoho krásnýho dne v červenci, byla to sobota, vymalovaná jak ve fotošopu, ale bohužel s číslovkou 13, která jak víme není zrovna šťastný číslo, sem si vymyslel, že zaletíme navštívit starýho kámoše Járu Rákosníka, kterej bydlel v maringotce na bejvalym sovětskym vojenskym letišti Hradčany u Mimoně. Jára tam provozoval leteckou školu a byl to starej kádr, lítal za bolševika na migách i vrtulnících. Pokecáme o lítání, zajdem nasbírat nějaký houby a před západem slunce se zase vrátíme do Bubákova.

Když sem s Andy, vyndaval ráno našeho zenaira z hangáru, očekával sem pohodovej den. Předletovou prohlídku sem odfláknul, držíc se hesla, který kdysi na školním lyžáku na muj účet složil jeden kamarád: „dokuť motor běží, Džorč se cítí svěží…“.
Měl sem totiž jako dítě přezdívku Džorč a na potkání sem každýmu vyprávěl, jak budu jednou velkym pilotem a majitelem backpackerský letecký společnosti v Austrálii. Prostě romantika, nějaká stará dakota, outbackový prašný letiště, znáte to. Na tom by nebylo nic divnýho, nemít přitom kolem sladký osumdesátý léta vrcholnýho socializmu…
No a jelikož motor chytnul hned, zahlásil sem afisákovi na věž pojíždění na dráhu dva osum a pak tradá směr Říp a následně kolem Mácháče na Hradčany.

Hradčanský letiště bylo vidět už zdaleka. Dráha měří dva a půl kilometru, na šířku má 80 metrů a celý letiště je obklopený lesama, ve kterejch se ukrejvá spousta různejch staveb a zřícenin z dob, kdy území spravovala sovětská armáda.

Let probíhal naprosto klidně jen za Mácháčem už začla ožívat termika, ale betonová dráha v Hradčanech se ještě nestačila pořádně ohřát, takže zenair při podrovnání ani moc neplaval. Ještě na rychlosti sem uhnul na pojížděčku abych nemusel kličkovat mezi motorkářema, co se prohánělí po dráze a zamířil k předposlednímu úlu, kterej patřil Járovi. Dřív se v něm schovávaly migy aby přečkaly i jadernej útok. Úl byl otevřenej a jeden Járův Yetťák byl pryč. Chcípnul sem motor a vylezli sme s Andy ven abysme se mrkli jestli tu Jára je. Maringotka byla zamčená, takže Jára asi zrovna lítá nějakej navigační se žákem. No nevadí, zastrkali sme zenaira do úlu před druhýho Yetťáka, vzali košík na houby a vyrazili do lesa. Až se Jára vrátí uvidí naše éro v úlu a počká na nás.

Prolejzali sme les severně od dráhy, na letišti mezitim zavládnul čilej leteckej ruch. Na okruhu byly minimálně tři éra a od hangáru aeroklubu byla slyšet motorová zkouška starýho čtyřválcovýho Continentalu. Do hluku pístovejch motorů se najednou ozvalo nepatřičný dunivý zarachocení. Podívali sme s Andy na sebe, co to kurva bylo ? Znělo to jako protiletadlovej kanon. Ten zvuk mi byl povědomej jenom z filmů. Co by tady ale dělal flak ?! Najdenou se nad špičkama stromů mihnul stín a zarachocení se zopakovalo. Vzápětí se ozval výbuch a skrz stromy byl vidět černej oblak stoupající k obloze. Za chvilku se ozval kovovej rachot jak zbytky letadla spadly na dráhu. To už sme s Andy běželi lesem k letišti. Ještě než sme doběhli k hangáru aeroklubu střelba flaku se ozvala znova a z oblohy smetla dalšího ultralajta. Třetí letadlo právě horečně přistávalo, jenže při dojezdu se najednou všude kolem něj objevili gejzíry rozžhavenýho asfaltu od vybuchujích granátů, v tom zakoplo a už hořící se převrátilo na záda. Nad letištěm mezitim prosvištělo něco co sem znal jenom z konspiračních teorií a z filmu Iron Sky… A z malý věžičky pod trupem tej věci se blejskalo a svítící trasírky směřovaly k už hořícímu převrácenýmu éru na dráze. Stroj na obloze najednou nesmyslným manévrem změnil směr a hnal se směrem k nám. Stáli sme na kraji lesa kousek od hangáru, třeštíc oči a neschopný pohybu. Andy se probrala jako první a čapla mně za ruku a táhla naspátek do lesa. Uběhli sme sotva pár kroků když sme uslyšeli už známou muziku flaku a následnej výbuch jak se poroučela cessna která předtim prováděla u hangáru motorovku. Flak ale neustával a cupoval hangár. Potom vybouchla cisterna s benzínem, kterou aeroklub instaloval nedávno aby nemuseli piloti tahat kanystry od pumpy. Tlaková vlna nás shodila na zem. Se vstáváním sme si nedávali nijak na čas.

Koukám Andy do očí a řikám, „viděla si to taky ?“ Andy neurčitě přikývla. „Myslim ten černej kříž s bílym lemováním na tom zatracenym lítajícim talíři.“ Přikývla znova. Film Iron Sky viděla se mnou. A taky znala z mýho vyprávění konspirační teorie o tom jak náckové za války vyvinuli tajnou zbraň – lítající talíř, pojmenovanej podle konspirátorů Haunebu. Jenže konspirační teorie sou jedna věc a lítající talíř s křížem na trupu a střílející minimálně třicítkou rychlopalným spřaženým kanónem na hradčanskym letiši je věc druhá. Zatraceně kurva podivná. Do týdle doby sem byl ochotnej uvěřit těm teoríím o tom, že se po válce pár nacistickejch pohlavárů včetně samotnýho Adolfa zdejchlo na tajnou základnu na Antarktidě. Pochopitelně Ádova údajná sebevražda byl sovětskej humbuk, dávno se prokázalo že „jeho“ nalezený spálený kosti sou vlastně ženský. Ale taky sem tak nějak předpokládal, že tu německou základnu zlikvidovali po válce Amíci při „testování“ atomovejch zbraní. Lítající talíře spatřovaný čas od času na obloze sem tudíž připisoval buď Amíkum, Rusákum a nebo těm malejm šedivejm skřetum co je nemá rád Ivo Benda se svejma Vesmírnejma lidma.

Otočili sme se na břiše s Andy směrem k letišti abysme viděli co se děje. Talíř, kterej mimochodem lítal naprosto tiše si to zrovna vyřizoval s hloučkem motorkářů, který na kraji dráhy sledovali neobvyklý divadlo. Pár granátů z kanónů je rozneslo i s jejich fichtlama v dál. Nikdo další se už po dráze nepohyboval, pár lidí hořelo na zemi před troskama hangáru. Těm

už nebylo pomoci. Nevěděl sem co dělat. Zkoušet někam volat mobilem nemělo cenu, neni tu signál. Zdrhat dál do lesa ? Nebo se vrátit k našemu éru schovanýmu v úlu? Leželi sme pořád na zemi když nám talíř zmizel z dohledu směrem k západu. Že by to zabalil?

Opatrně sme s Andy vstali a vyrazili krajem lesa taky na západ. Tam byl Járův úl s našim érem. Nemůžu říct, že bysme nebyli lehce v šoku. Konečně sme se začali bavit o tom co sme právě viděli. Bylo to naprosto nepochopitelný. Proč by německej talíř (o jeho původu nebylo sporu, emzáci by si těžko na trup malovali říšskej kříž) z druhý války, napadnul bejvalou ruskou základnu ? Skoro třicet let po konci studený války. Nebylo tu nic zajmavýho, jenom pár ultralajtů a malejch letadel. A kde se tu zatraceně vůbec ten talíř vzal? Přežil někde od války ? Nebo sem propat nákou časovou anomálií ? Ušli sme asi 500 metrů když se od západu ozvala střelba ze samopalu. Co je doprdele zase todle ? Proplejtali sme se trávou a nízkejma smrčkama, už sme byly kousek od našeho úlu když se střelba ozvala znova. Někde mezi úlama na naší úrovni. To se mi ale vůbec nelíbí. Šáhnul sem do kapsy u kalhot pro Kelteca, malou 7,65 pistolku s uzamčeným závěrem, bez který nedám ani ránu. Dá se nosit i v trenkách v létě. Andy už tahala svoje PPKčko, pochopitelně taky v 7,65 jak jinak. Zůstali sme schovaný v křoví a vyhlíželi směrem k dráze. Úly před náma používal nějakej místní podnikatel jako sklad dřeva, před nima byla pila. Všude se tam válely naporcovaný kmeny stromů a složený prkna. Zakašlala motorvá pila, otáčky vylítly nahoru následovaný vysokým zaječením někoho, komu se zrovna rotující řetěz zaříznul do pupku. Ječení přešlo v bublání, ale pila zmlkla. Zpoza jedný hromady právě vyběhnul maník v monterkách zacákanejch od krve, zahodil motorovou pilu s něčíma namotanejma střevama a metelil do lesa. Namířil si to rovnou k nám. Sotva sem stačil zvednout obočí ála Teal´c ze stárgejty, když se objevili dva vysoký árijci a v běhu začli pálit po maníkovi v monterkách. Už mě nepřekvapilo že árijci na sobě měli uniformy SS… Maník utíkal co mu síly stačili ale sotva pět metrů od nás si ho devítimilimetrový kuličky z MP40, lidově označovanýho jako Schmeisser, našly. Padnul na hubu, ruce roztažený a z dírek na zádech mu vyvěrala krev. Krčili sme se v křoví, teď už nebylo kam zmizet a zatracený hunové si to štrádovali k nám. Zřejmně se chtěli ujistit že jejich cíl, kterej patrně naporcoval jejich kumpána motorovkou už nevstane. Neměli ale ponětí o tom, že na ně civíme ze křoví, bouchačky v rukách.

Byl bych bejval rači kdyby to tak zůstalo, jenže nám nebylo dopřáno, vždyť bylo toho třináctýho... Jeden fricek kopnul do mrtvoly, druhej se rozlížel kolem a v tom nás zmerčil. Že já blbec si bral na sebe tu kytkatou hawajskou košili… Zařval něco jako šajze, v němčině sem nikdy neexceloval, a začal zvedat hlaveň šmajzru. Na nic sem nečekal a nasypal do něj dvě rány z pěti metrů. Andy naštěstí nečekala až se probere ten druhej a ze třech ran ho jednou trefila. O ráži 7,65 se vedly v posledních letech dlouhý dehonestující debaty, zastánci knedlíků i lugrů jí opovrhovali, ale přecijenom to byla skoro celý dvacátý století převládající služební ráže, která měla na svědomí možná nejvíc životů ze všech pistolovejch ráží vůbec. Navíc sme měli oba naládovanou starou socialistickou našláplou munici pro škorpíky. A tak mě nepřekvapilo že jí náckové nerozdejchali. Pravda ještě dejchali když sme se vypotáceli z křoví, ale voba leželi na zemi a na šmajzry co jim vypadly z rukou už nedosáhli. Ten muj dodejchal vzápětí a ten druhej chrčel, z huby mu šly krvavý bubliny a když sem do něj strčil nohou něco německy zašeptal. Pokusil sem se ho zeptat, co to u všech rohatejch má znamenat, ale česky evidentně nerozuměl. Skusil sem to anglicky ale jediný co z něj vypadlo bylo fakjů čechyše bástrd, jů ól ár ded enyvej. Pak obrátil oči v sloup a bylo po něm. Nu coš, sebrali sme obě MP40tky a zásobníky ze sumek co měli na páscích a honem se stáhli naspátek do lesa. Co kdyby se jich tu poflakovalo víc. Pro sichr sme vyměnili zásobníky ve šmajzrech za ty čerstvý.

O kousek dál k našemu úlu sme z lesa uviděli zaparkovanej talíř. U něj nervózně postával další esesák, vykroucel hlavu na všechny strany a laufem svýho šmajzru mířil směrem k pile. Evidentně hlídal talíř a teď se strachoval o svý kumpány. Talíř byl velkej cirka 20 metrů a působil stylově retro. Natřenej na šedivou matnou s výsostnejma znakama třetí říše. Skoro přesně jako na konspiračních fotomontážích. Nahoře i dole měl otočnou věžičku se spřaženym kanonem. Vida vida, takže na energetický zbraně se náckové nezmohli, prolítlo mi hlavou. Ale i tak byl talíř výkřikem techniky, zvlášť když sem viděl ty krkolomný manévry který prováděl když se prohánět nad letištěm. Antigravitace mu nemohla bejt cizí. Zápasil sem s myšlenkou vlítnout tam, sejmout toho hlídače a talíř si prohlídnout zevnitř. Ale Andy mě táhla pryč.

Hlídač už to nevydržel s nervama a začal volat na svý kolegy. „Helmůt, Hááns !“ Samozřejmně netušil že už ho neslyšej, od talíře nebylo k místu jejich skonu vidět. Pojal ale asi podezření a místo aby se zdekoval do talíře a votfičel doví kam, vydal se k pile zjistit co se stalo. Opustil talíř. Jasně že sem nevěděl, jestli v talíři neni pátej nácek. Ale zvědavost velela k průzkumu. Chvíli sme na sebe šeptem s Andy štěkali. Jí se nechtělo. Ale vysvětlil sem jí, že když se budem plížit podél zdi úlu, nemuseli by si nás všimnout. Dveře do talíře byly otevřený a když se tam někdo objeví spustíme do nich palbu ze šmajzrů a zdekujem se. Protáhli sme se teda podél úlu a v předklonu přeběhli kousek volný plochy mezi nim a talířem. Každej z nás zůstal přitisklej ke skosený stěně talíře z jedný strany vstupních dveří. Neubránil sem se v duchu pousmání – průprava z airsoftovejch akcí se konečně k něčemu hodí, byť se nám spousta lidí kvůli tomu smála… na jedna – dva – tři sme vlítli po malym můstku do talíře, laufy šmajzrů před sebou. Uvnitř nikdo nebyl. Kabina nebyla nijak velká, byly tu čtyři sedadla. Dvě pro střelce a dvě pro piloty. Pár klasickejch obrazovek, na všech běžel pohled ven kolem talíře. Halda klasickejch i netradičních budíků a další propriety z druhoválečnejch ale i moderních letadel. A pak pár věcí který sem nedokázal identifikovat. V tom si Andy všimla na obrazovce, že hlídač běží od pily směrem k nám. Pokynul sem jí a oba dva sme namířili na vstupní otvor dveří. Má to hoch spočítaný. Jak se objevil v otvoru zaznělo lugerovo stereo a árijec udělal třaslavej kotrmelec zasviníc vznešenou krví podlahu talíře. Tak teď sme si byly jistý, že už tu sme samy. Teda když nepočítam tudle mrtvolu u dveří. Čtyři židle, čtyři mrtvý němčouři. Adrenalín z našich organizmů začal ustupovat a já si prvně uvědomil, že sme právě zabili pár lidí. Poprvý v životě. Bylo mi trochu na blití a Andy se zhroutila na jedno sedadlo. Napjatý nervy začly povolovat a začali sme opřekot blábolit o tom co sme zrovna absolvovali. Nebylo nám naprosto jasný co se to vlastně stalo. Prostě najednou vodněkat přifrčel německej talíř, vystřílel všechno co se hnulo a přistál. Žeby měl zrekvírovat letiště ? Pro nějakou německou invazi ?

V hlasitejch úvahách nás přerušil německejch ženskej hlas. Oba sme sebou trhli, možná si i trošku stříkli do gatí. Hlas vycházel z repráku na palubní desce. Nerozuměl sem co říká kromě slova achtung. Achtung znamená pozor. Ale pozor kurva na co ?!. Jestli ten krám nějak identifikoval že má na palubě vetřelce ? Nebo to je rádio ? Operátorka chce aby se posádka ozvala na základnu ? Nebo je to samodestrukční systém ? Najednou se začal zasouvat můstek a než sme se vzpamatovali, zabouchy se dveře. Doprdeledoprdeledoprdele! Co kurva teď u všech chlupatejch kurev ? Vrhnul sem se ke dveřím, nečekat na nic. Zakopnul sem o mrtvýho nácka a praštil se o dveře do lokte. Byly tam dva evidentní čudlíky popsaný jako offnen a geschlossen. No tak tomu ještě rozumim, horečně sem si řikal a mačkal ten první. Nic se ale nedělo, jenom hlas z repráku pořád opakoval stejnou větu. Po chvilce všechny obrazovky změnily barvu. Jako by se aplikoval nějakejch barevnej a zároveň protikontrastní filtr. Přestal sem zuřivě mačkat čudlik u dveří a zíral na obrazovky. Jak už sem řikal, byl na nich vidět pohled ven, kus okolí, kus oblohy. A právě na obloze se něco začlo dít. Obloha se rozzářila a

hned po tom začla blikat ve stroboskopickým tempu. Trvalo to dobrejch pět minut při kterejch sme s Andy střídavě brejlili na obrazovky a střídavě na sebe kroutíc hlavama co to znamená. Nevěděli sme jestli se úkaz děje jenom na obrazovkách, jestli je to nějaká porucha a nebo jestli kamery opravdu snímaj to co se děje venku. Najednou bylo po všem a obraz nabral zase obvyklý barvy, i když obloha se zdála bejt hodně do zelena. Hlas v repráku prones nějakej novej monolog. Rychle sem šel znova zkusit dveře a bingo, tlačítko offnen tentokrát splnilo svuj účel. Dveře se otevřely a nástupní můstek vysunul ven. Opatrně sme vystrčili nosy z talíře.

První co nás praštilo do očí byla obloha. Byla smaragdově zelená a slabě žhnula. Jako polární záře. Ale polární záře u nás ? A ve dne ? Vypadli sme na vzduch. Trochu se nám klepaly kolena, těch šoků už bylo přespříliš. Nevěděl sem co dělat dál. Vytáhnout našeho zenaira z úlu a letět do Bubákova ? Nebo vyrazit pěšky hledat někoho živýho a zkusit zavolat pomoc z Ploužnice? Jestli tam je vůbec signál. Zelená obloha mě znervózňovala, ale je fakt že se zelená začla pomalu rozplývat.

Andy povídá, „příde mi, že ten talíř nás zamknul schválně. Jakoby nás chtěl uchránit před tou divnou oblohou“. Zamyslel sem se nad tim, mohlo na tom něco bejt. Rozhodli sme se risknout vypadnout našim letadlem. Přecijenom, jestli je celá záležitost globálnější, lepší bude jí pozorovat z okna vlastního baráku. Jestli se teda do něj dostanem…

Když sme vytáhli zenaira z úlu, nikde nebylo pořád ani živáčka. Jára se s z navigačního nevrátil. Nebylo nač čekat. Vlezli sme do éra, zahřáli motor a já to odpíchnul rovnou z pojížděčky. Měl sem v plánu porušit předpisy o minimální vejšce. Obvykle byste mě těžko donutili lítat pod 300 metrů AGL. Když vám zdechne motor, každej metr vejšky se počítá. Dneska byl ale čas na hrdinství a tak sem po startu česal koruny smrčků a borovic. Nechtěl sem aby nás nikdo za letu viděl. Jestli je talířů v luftě víc a maj radar mohli bysme skončit jako lesní požár…

Protože sme měli dost benzínu, hnal sem zenaira na plnej plyn k domovu a přeskakoval kopečky a dráty ve psí vejšce. Blahořečil sem tomu, že sem při stavbě éra nezkracoval chladič na úkor váhy. Teď stačil uchladit v tom horku i do maxima ždímanej motor. Nepočítal sem jak dlouho sme letěli, vysral sem se zvysoka na ruzyňský CTR a mastil to přímo. Na radaru nás stejně neuviděj, krom toho bonzáckej odpovídač sem nikdy nenainstaloval, neměl sem rád když mě někdo sleduje. Nad Prahou sme zahlídli dva talíře, ale byly daleko a my tak nízko že si nás nevšimly. Nicméně to značilo, že jich je víc. Takže invaze? Rád bych řek jak psával Mistr „po cestě se nic zvláštního nestalo“. Ale kecal bych. Stala se hodně zvláštní věc. Za Kladnem sem uviděl ve sto metrech nad zemí Dynamika. Hnal si to v protisměru. Předpisově sem se mu začal uhybat napravo, říkal sem si, že je vejš a nemusí nás dole vidět. Jenže ten zmetek udělal naprosto nepochopitelnou věc, zareagoval a pustil se rovnou na nás. Uhnul sem na poslední chvíli devadesátistupňovým náklonem, jinak by to do nás napálil! Co to bylo za magora ? Vždycky sem si řikal že s Dynamikama lítaj jenom snobové, ale ty se přeci mívaj rádi… Dotočil sem zatáčku, škrtajíc křídlem o zem a viděl jak se Dynamik rozmáznul o stromy na kraji lesa. Nevybuchnul. Kroutil sem hlavou, co to mělo znamenat? Pokusil sem se zavolat na nouzovou frekvenci 121.5 ale marně. Buď sem moc nízko a nebo na to dispečink prdí. V Bubákově sem přeskočil Svatýho Jána a sednul prasácky po větru na jedna nula. Je to do kopce, takže se přebytek rychlosti vytratil snadno. Hurá, první část bysme měli za sebou. Nebe mezitim dostalo svou obvyklou modrou barvu. Vypadalo to, že je všchno v normálu. Na plachtařský dráze stál naviják a na prahu dráhy dva osum připravený dva blaníky. Ale nikde

nikdo a nezapoměli sme taky na talíře nad Prahou a na ticho v éteru. Po cestě sem zkoušel obvyklý frekvence okolních letišť, ale až na ruzyňskej automatickej ATIS bylo všude ticho.

Dorololoval sem k hangáru, chcípnul motor, otevřel kabinu a začal se škrábat ven. Andy mě upozornila, že k nám běží jeden aeroklubák. S očekáváním sem seskočil na zem a obešel křídlo. Aeroklubák byl už u mě, jenže pořád běžel, vůbec nezpomaloval. Překvapením sem nestačil zareagovat když to do mě napálil a srazil na mě na zem. Jak na mě ležel začal do mě mlátit rukama. V očích měl maximální vztek a zuby zatnutý. Naprosto sem nechápal co se děje a schytával jednu ránu za druhou. Pochopitelně sem se pokoušel brátnit, ale ten magor byl silnější a hlavně když sem ho nabral kolenem mezi nohy, vůbec na to nereagoval. Všechno se to událo během pár vteřin, Andy se už drápala z éra aby mi pomohla, ale mě docházel dech. Ještě jedna rána pěstí do hlavy a ztratim vědomí. Nasranej na nejvyšší míru sem zašátral v kapse a vytáhnul keltec. Začlo mi bejt jasný že mi de o život. Ze zkrvavený huby sem zabublal aeroklubákovi do ksichtu ať ze mě sleze nebo ho střelim. Jako by mě neslyšel napřáhnul se k další ráně. Na nic sem nečekal, střelil sem ho do boku. Dvakrát. Pro jistotu. Ránu už nedokončil a svalil se na mě. Z jeho strany celej útok proběhnul úplně tiše, nevydal ani hlásku. Andy už byla u nás a zkulila ho ze mě. Byl sem vomlácenej jak boxovací pytel, sotva sem dejchal. Ještě že do hlavy sem to schytal jenom třikrát. Rovnou do huby, ale zuby naštěstí vydržely. Andy mi pomohla vstát a já s klepajícíma se rukama vyměnil zásobník v keltecu. Chtěl sem jít hledat další lidi a zjišťovat co se děje, ale Andy rozumně prohlásila, že nejdřív uklidíme zenaira. Hangár byl otevřenej a poloprázdnej. Cessnisti někde lítaj. Šoupli sme ho teda dozádu, vzali sebou oba šmajzry a zavřeli vrata.
Venku sme uslyšeli zvuk rotaxu nízkoletícího ultralajtu a zvedli hlavy. Nad dráhou letěla jora na plnej plyn. Koukáme co bude provádět a najednou vidíme, že z poza dokotorova hangáru nahoře vyběhnul nějakej maník, na tudle vzdálenost nešlo poznat o koho de a za nim skupinka lidí, který ho evidentně pronásledovali. Jora změnila směr a v plný rychlosti zamířila k utíkající partě. Byl to mžik, kdy to strhla k zemi a vzápětí se proměnila v ohnivou kouli a následnej hříbek čmoudu. I s onou podivnou partičkou. Myslel sem, že mě dneska už nic nepřekvapí, ale druhej kamikaze pilot mě přesvědčil o opaku. Z plamennýho inferna se ještě vypotácely tři hořící osoby, ale vzápětí popadaly na zem. Takže těch už se na nic nezeptáme. Na nic sme nečekali a rozběhli se k našemu autu na parkovišti za bránou. Naštěstí tam stálo a brána byla otevřená, jak bejvá o víkendu zvykem. Už sem tak nějak neměl náladu na vyptávání se tady. Chtěli sme zmizet. Domu. Když sme vyjížděli z brány, z budovy aeroklubu vyšel jeden z plachtařů. Jak nás uviděl dal se do běhu. Ten výraz v jeho očích a zuby za ohrnutejma pyskama už sem někde viděl. Takže sem logicky nečekal a přidal plyn.

Jedeme po okrsce a Andy promluvila „myslíš že to sou náký zombíci ?“ Nervózně sem se zašklebil, na zombíky běhaj zatraceně rychle a sou poněkut čerstvý. Jasně oba sme měli rádi zombícký filmy a knížky. Mistrova Cesta krve byla naše bible. Ale jestli todle byli zombíci tak popíraly všechny svoje literární předlohy. Ty chlapi vypadali jako normální ale přišerně nasraný lidi. Ale proč by byli nasraný zrovna na nás ? Jasně, aeroklubáci neměli nás ultralajtysty moc v lásce, protože sme lítali častějc něž oni a hlavně na vlastních érech. Ale aby mě kvůli tomu chtěli zamordovat ? Vždyť jim platim nájem za hangárování. Uvidíme, třeba se to vysvětlí. Zatím to ale vypadalo podivně a je zbytečný psát, že sme oba měli tušení, že svět uhnul ze svejch obvyklejch nudnejch kolejí.

Ve druhý vesnici po cestě domu se nám postavila do cesty nějaká ženská. Znalej pravidla z argentýnskýho článku na postapo.cz, sem nezastavil. Trhnul sem volantem a na poslední chvíli jí objel. Jeli sme RAVkou a ta nemá vepředu pevnosťák, moh bych si prorazit chladič kdybych jí nabral. Andy sice vyjekla ale bylo jí jasný o co de. Za vesnicí po poli

pronásledovala horda lidí malou skupinku jinejch lidí. Tendle pronásledující úkaz začínal bejt teda horkým pravidlem. Na silnici sme potkali pár prázdnejch aut v pangejtu ale žádný auto v pohybu. Dojeli sme do naší ulice, ale už když sem se blížil k baráku, viděli sme sousedy zbíhající se k nám. Popadnul sem MP40 a Andy taky na nic nečekala. Jak sem zastavil, vrazil špajzkopáku do polohy P, už sem se dral z auta a ještě v pohybu zmáčknul spoušť. Dávka lugerů smáznula první tři dobíhající sousedy. Všichni měli zatnutý zuby a v očích zlo když se káceli k zemi. Andy sejmula další dva, který běželi ze zadu. Střílení dávkou se mi začíná líbit. Se šmajzrem v jedný a klíčema v druhý ruce sem odemykal branku, postrčil Andy dovnitř a rychle zabouchnul. To už přibíhali další sousedi, všichni evidentně v agresivním rozpoložení. Vypálil sem ještě krátkou dávku nazdařbůh a rychle odemknul dveře do baráku. Sousedi už přelejzali plot, když sem zamykal vchodový dveře. Pohled na tlustou babku jak houževnatě funí přez plot by moch zůstat mojí noční můrou.

Byly sme doma. Ale co teď. Na dveře dopadaly další a další rány pěstí. Minimálně pět těch mamlasů přelezlo plot a teď se na nás dobejvali. Byl sem si jistej že dveře nepovolej, pakliže si sousedi nepřinesou nějakej krumpáč nebo beranidlo. Zrovna sme vymejšleli jak se těch pošetilců zbavit když rány na dveře ustaly. Opatrně sem vyhlídnul okna a viděl jak se klubko sousedů válí po zemi ve vzájemný řeži. Mlátili jeden druhýho hlava nehlava. Dokuď nezůstali ležet na zemi mrtvý. Jeden se sice ještě hejbal, ale bylo jasný že daleko se neodplazí. Andy přemejšlela nahlas „myslim, že to chování lidí nějak souvisí s tim blázincem na obloze co sme viděli“. Měl sem na to podobnej názor, ale bylo to natolik šílený, že sem se tomu zdráhal uvěřit. Holt postapo filmy sou jedna věc a krutá realita útočícího davu neni zrovna odpolední šálek čaje, vlastně co to povidam, grilovačka s pivsonem.

Rozhodli sme se, že zůstaneme doma a vyčkáme jak se situace vyvine. Zásoby sme měli, voda zatím tekla a elektrika taky proudila. Zapli sme televizi, ale na všech kanálech bylo jenom zrnění. Rádio to samý, vlastně šum. Chtěl sem skusit zavolat mobilem pár kamarádům, ale telefon byť byl na signálu hlásil, že síť není dostupná. Internet kupodivu taky nefungoval. Pozorovali sme krz okna co se děje na ulici. Sem tam někdo šel, ale co bylo poznat, všichni byli postižený tou divnou agresivitou. Jak se potkalo víc lidí strhla se bitka, po který zůstávali ležet mrtvý a těžce raněný. Večer se rozsvítilo veřejný osvětlení, ale v barácích okolo kam až sme viděli byla všude tma. Povidam Andy, že asi ty lidi po tej transformaci moc rozumu nepobrali. Jasně zombíci taky bejvaj vymydlený, ale podle zažitýho standartu nemrtvý vypadaj přeci jinak. Tydle všichni lidi byly evidentně živý a dali se zabít standartnim způsobem. Ne jenom ránou do hlavy jako řádnej zombík. Jenže zombík chodí pomalu, šouravým krokem, jak se sluší a patří. A neběhá jak Usain Bolt na steroidech. Přemejšleli sme, jakej je smysl celý týdle záležitosti. Jestli na nás opravdu zaútočili náckové, proč chtěli způsobit takovýdle šílenství v lidech? A kolik lidí mohlo zůstat normálních? Všichni který nekoukali v onen okamžik na oblohu ? Nebo ty záblesky procházeli i materiálem ? Třeba byl ten talíř nějak speciálně odstíněnej. Ale zase ty lidi co sme viděli na poli, ty co zdrhali, vypadali dost vyděšeně. Asi změněný nebyli.

První noc sme probděli a prodebatovali za častýho koukání z oken. Venku se ale nic nedělo. Nedělo se ani celej další den. Žádný další lidi nebyli v dohledu. Příští noc sme zkusili spát. Byli sme utahaný jak Tenneseejskej valčík v podání Patti Page. Spaní ale stálo za houby, oba sme měli noční můry, ve kterejch nás pronásledujou nemrtvý nacisti, zasekávaj se nám kvéry a nohy při běhu o život těžknou.

Při snídani sem prohlásil, že bysme mohli vyrazit dolu do města omrknout krámy. Sice sme měli prakticky všechno na dlouhou dobu, ale vidina rabování supermarketu byla lákavá.

Zvlášť když to vypadá, že se všichni ty zmutovaný neřádi umlátili navzájem. Andy byla sice proti, chtěla dál zůstat doma, ale znáte to, ukecal sem jí. Začli sme se teda připravovat. Místo hawajský košile a kraťasů z výletu do Hradčan sem na sebe navíknul multicamový maskáče, navrch neprůstřelnou vestu. Na stehno přikurtoval pouzdro s P99, nepostradatelnýho kelteca zastrčil do kapsy u kalhot a z trezoru vytáhnul andinu zkrácenou kosu od Novohradskýho. Svýho dlouhýho tacticala sem brát nechtěl, v autě nebyl moc skladnej a snajprovat sem se nechystal. Andy si vzala svoje PPKčko a místo tej kosy co sem jí zabavil vytáhla luparu – bejvalou dvanáctku poldi elektro. Na krátkou vzdálenost neni pro čtyřicetiletou holku nic lepčího.

Když sme otvírali garáž abych vyvez 4runnera, dávali sme bacha jestli nás někdo přecijenom odněkad nepozoruje. Ale bylo pořád čisto. Takže káru ven, zamknout garáž a rychle do města. Dole pod kopcem sme narazili na první lidi. Ale bohužel změněný. Vrhli se nám rovnou před auto. Tentokrát sem je objíždět nemusel. Na běžcovi mam pevnosťák ze čtyrky plechu. Sice nám asi upadla značka, který bude škoda, měla hezký číslo, ale oželel sem jí. Takže to vypadá, že od těch nasranců nebudeme mít hned tak pokoj. S Andy sme se domluvili, že změněnejm lidem budem říkat nasranci. To tak nějak vystihovalo asi nejlíp jejich podstatu. Na hlavní sme museli objet pár ošklivejch bouraček. Vypadalo to, že auta to do sebe narvaly v plný rychlosti. Kamikaze sklony měli teda nejenom nasranecký piloti. Dole ve městě sem nejdřív dvakrát objel kolem Alberta, což byl největší místní market. Sice se tu nikdo nepoflakoval, ale jistota je jistota. Na parkovišti se povalovala spousta mrtvol, první den tu evidentně bylo živo. Teda mrtvo. Dveře do marketu byly rozbitý, zacouval sem teda dovnitř aniž bych si poškrábal lak. Andy přitom šíbrem sledovala útroby márketu. Mezi regálama bylo vidět pár mrtvol, ale nic se nehejbalo. Zákazníci už teda nejspíš odešly. Do věčnejch lovišť. A zapoměli přitom zhasnout. Světlo. Sami byli zhaslý dostatečně. V krámě bylo teda normálně vidět.

Vytáhnul sem klíčky ze zapalování, vystoupil a nechal dveře otevřený. Andy vylezla taky. S kvérama v rukou sme prošmejdili celej krám, jestli se někde opravdu neschovává nějakej nasranec. Chtěl sem vzít hlavně nějaký balený pečivo, trvanlivý mlíko, vodu a baterky. Všechno ostatní sme měli. Nakládali sme zboží z vozejku do auta dyž se najednou ode dveří za kterejma stála naše tojota ozvalo řízný hende hoch ! U sta kurev, taková chyba, jeden z nás měl hlídat vchod a druhej nakládat. Rychle sem kalkuloval možnosti. Ale moc jich nebylo. Němčouři nás nachytaly v nedbalkách. Oba dlouhý kvéry sme měli opřený o auto a než bysme tasili pistole, bylo by po nás. Nejlepčí bylo vzdát se. Stylově. Místo obou rukou sem zvednul jenom pravou a zařval heil hitler! Andy to pochopila a udělala to samý. Dvěma esesákum naše reakce takřka vyrazila dech. Sice na nás mířili svejma P38kama, ale bylo vidět že sou na rozpacích. Evidentně čekali odpor. Viděl sem, že zvolená strategie má šanci na úspěch. Budem si hrát na kolaboranty a uvidíme jak se situace bude vyvíjet. Pomalu sem zvednul i druhou ruku abych nenechal frice na pochybách, že se opravdu vzdáváme. Němčour s vyšší šarží začal konečně něco prskat. Zkusil sem mu česky naznačit, že německy nerozumím. Vzhledem k tomu že prskal ještě víc, nejspíš zase nerozuměl von česky. Přešel sem teda do angličtiny, povídám mu že se vzdáváme a že vítáme jejich příchod. Chytnul se, anglicky uměl. Chtěl po nás abysme hodili naše pistole na zem. Vyhověl sem mu, i když ne doslova, nechtělo se mi házet se svým waltrem po zemi. Dvouma prstama sem ho vytáhnul pomalu z pouzdra na stehně a položil na zem. Pak ho kopnul nohou směrem k oficírum. Andy, která uměla anglicky sice mizerně ale bylo jí jasný o co de vytáhla toho svýho a taky ho poslala po zemi k nim. Druhej němec obě pistole sebral a s údivem konstatoval- „to sou walthery !“ Já povidam, „no jasně pánové, my sme obdivovatelé třetí říše. Sice sou oba vyrobený po válce, ale PPKčko jistě znáte a ten druhej to je současná produkce vaší známý

fabriky“. Trochu sem litoval že nemáme sebou šmajzry, náš image by byl dokonalejší. První nácek nás popohnal do útrob krámu, nepřestal na nás mířit. Druhej hlídal u dveří. Přikázal nám ať si sednem na židle pokladních. Chtěl nás rychle vyslechnout. Úslužně sem začal povídat něco o tom že sme fakt rádi že sme konečně narazili na pravý a živý příslušníky SS. Že sme je zatím mohli jenom vídat ve filmech a obdivovat v knížkách. A že sme celou dobu věřili, že říše znovu povstane. A šířili teorie o jejich tajnejch zbraních, který se konečně teď ověřily. Nácek mi řek ať držim hubu a že von se bude ptát. No asi kolaboranty moc rád nemá krucinálpráce. Ptal se teda jak je možný že sme nezměněný a naživu. Pochopitelně sem mu nechtěl vyprávět o tom, že sme nejspíš přežili dík jejich talíři, ale zase sem se chtěl dozvědět jak to teda opravdu je. Přiznal sem, že sme v sobotu byly v Hradčanech v zavřeným protijaderným bunkru když se to stalo. Pokrčil obočí, moc se mu to nezdálo. Vyprávěl sem mu teda poupravenou pohádku o našem výletu na bejvalou základnu a o tom jak jejich talíř zmasakroval tamější osazenstvo. A že se někdo zmoh na odpor a posádku talíře přemoh, načež sme se schovali do toho bunkru. A když z něj vylezli byla obloha už zelená. A že sme se následně vrátili sem. Pokyvoval hlavou a nad smrtí kumpánů z talíře se jenom ušklíbnul a prohodil něco tom že to byly neschopný idioti. Zeptal sem se, proč vlastně zaútočili na hradčanský letiště. Odpověděl, že podle informací Úřadu VI to měla bejt vojenská základna. Já na to, ale jo, ale to ste přišli o 30 let pozdějc! Teď to bylo civilní letiště. Němec nasraně odseknul že teď už to ví taky. Povidám teda kde se vlastně celou tu dobu od války schovávali, odpověděl že je to tajný. „Takže je asi i tajný co tu vlastně chcete dělat co ?“ „Ne to neni tajný“ odpověděl. „Přišli sme si vzít nazpátek co nám patří.“ Zeptal sem se, jestli voni stojej za tim, že se z lidí stali nasranci? „Jaja“, usmíval se jak měsíček. „Ale proč ste to udělali?“ „No protože to byl nejjednoduší způsob jak vylidnit planetu. Nasranci zmasakrujou lidi co přežili a následně se zmasakrujou mezi sebou. A přitom prostředí nebude zamořený jedem nebo radiací. A bude najednou spousta místa pro jedinou vyvolenou rasu.“ Povidám, „nojo, ale to si židáci myslej o sobě taky.“ Vrazil mi facku. Neřád. Tak sem se zeptal, jestli teda ta smaragdová obloha opravdu měla za úkol tu změnu v lidech. Potvrdil mi to, jejich vědci připravili nějakou sekvenci barev a záblesků, který pomocí speciálních výbušnin zažehli na obloze kolem celý země. To mělo za následek působení na pochody v lickým mozku tak aby se spustila nekontrolovatelná agresivita. Každej kdo viděl dění na obloze se trvale stal nasrancem. Mozek byl nevratně poškozenej, návrat do normálu už nebyl možnej. „Spousta lidí ale byla zrovna zavřená někde, kde na oblohu neviděla ne ? Nebo spali ? A co na druhý polokouli kde byla zrovna noc ?“ Řek mi, že druhá polokoule se vyřešila o pár hodin pozdějc. Amíci se nezmohli na žádnej odpor i když viděli co se děje v Ázii a Evropě. Tajný zbraně si s konvenčním letectvem hravě poradily. No a o přeživší lidi se postaraj nasranci a následně po jejich smrti jednotky SS.

Bylo to v hajzlu. Němčour evidentně mluvil pravdu a naše teorie o smaragdový obloze a invazi byla správná. Todle byla hlídka, která měla za úkol zjistit kolik přeživších ještě zůstalo na okraji města a eliminovat je. Chtěl sem mu začít zase mazat med kolem huby abysme se nějak vykroutili z tý prekérní situace, ale přerušil nás hluk v útrobách márketu. Němčour křiknul něco jako was ist los?! A v tom se vyvalily dveře ze skladu. Byla to skupinka nasranců, který se zřejmně nějak dostali zadem do krámu a vzali to přez sklad rovnou na nás. Nácek začal pálit ze svýho waltra a ode dveří se hnal ten druhej. Teď nebo nikdy blesklo mi makovicí, jelikož nám nesvázali ruce, šáhnul sem do kapsy pro svýho nerozlučnýho kelteca. Sejmul sem toho běžícího oblíbenejma dvouma ranama a otočil rychle zbraň na toho co nám laskavě poskytnul ony podstatný informace. Měl v očích údiv a zklamání když vzápětí umíral. Zdálo se že nám s tou kolaborací přecejenom skočil na lep… Jenže nasranců ještě pár zbylo. Andy už byla na zemi u toho huna co nám zabavil waltry a tahala mu je z kapes. Já vystřílel zbytek malýho zásobníku z kelteca do nejbližšího nasrance, což ho trochu spomalilo.

Zakopnul a tři další co běželi za nim podél regálu s dámskejma vložkama se natáhli přez něj. Andy mezitim začla střílet ze svýho PPKčka který se jí podařilo vytáhnou z uniformy expříslušníka nadrasy. Nasranci se drápali na nohy, evidentně neměli dost. Sebral sem P99 co mezitim vypadlo na podlahu a konečně ty chudáky zastavil. Zdrhali sme do auta. Střelba by mohla přivolat pozornost jinejch případnejch nasranců. Opřený flinty sme hodili do kufru, zabouch sem vrata a rychle vyjel ven z krámu. Na parkovišti sem si všimnul folcwágna brouka natřenýho na šedivou matnou s křížem na dveřích. Uchichtnul sem se, taková ironie. Nadrasa a jezdí v brouku…

Jeli sme nazpátek domu, většinu ukořistěnejch věcí naloženou. Na ulici před vjezdem do garáže sem zastavil, Andy sledovala ze šíbru okolí a já vylez otevřít vrata. Obě křídla sem měl už otevřený když Andy vykřikla bacha na třetí hodině! Kouknu teda doprava a vidim jak k nám upaluje asi desetiletý dítě. Výraz v malym ksichtíku byl k nespletení. Takže to vocraly i děti, blesklo mi hlavou. Napálil sem mu to pěstí rovnou mezi kukadla a parchant šel k zemi. Nikdy sem děti neměl extra rád a Andy taky ne. Proto sme si za těch 12 let co sme spolu žádný nepořídili. A vlastně i kvůli tomu očekávání Velkýho průseru. Co si pak ostatně počít s dětma uprostřed občanský války no ne? Nechal sem uzemněný dítě ležet. Jestli se probere, stejně se o něj někdo postará pozdějc…

Než sem uklidil auto, šel sem zkontroloval kolem domu, jestli se do baráku někdo nepokoušel dostat. Naštěstí ne. Nasranci evidentně prostě útočili jenom když viděli pohyb někoho jinýho. Další noc se opakovali noční můry. Navíc se mi zdálo o očích toho oficíra kerýho sem votprásknul u Alberta. Už sem měl podezření že ty fámy o tom, že se vám zdá o svejch prvních mrtvejch, jak se na vás vyčítavě dívaj sou jenom literární vejmysly.

Ráno sme zjistili že nejde elektrika. To se dalo očekávat. Obsluha v elektrárnách i rozvodnejch firmách je po smrti. A automatika to sama asi neutáhla.
V poledne sme uviděli jak na protější straně údolí prolítává talíř. Najdnou se zastavil a začal pálit na jeden barák. Bylo to od nás pár kiláků daleko, ale výbuchy granátů se nesly údolím jako by nám to bouchalo na zahradě. To nebylo dobrý znamení. Němčouři evidentně zkoumaj jestli někdo přežil a bez milosti takovýho eliminujou. Zasaženej dům hořel a talíř zase odletěl. Čert ví, jestli používej nějaký infra senzory nebo jak přídou na to, že tam někdo byl. Zatracená práce, bylo mi jasný že kosou talíř nesundam a jestli nás objeví, tak flaku nemáme šanci uniknout. Řešili sme dilema, jestli se dál schovávat v domě a nebo se evakuovat. A když evakuovat tak kam. Jak dlouho to tu budou fricové pročesávat než je to přestane bavit. A co chtěj vlastně s celou Zemí dělat ? Škoda že sem tydle informace nevytáh z těch dvou v marketu. Chtělo by to nějakýho nadlida zajmout a řádně zmáčknout.

Další den se naskytla k tomu příležitost. Vzal sem si gumový rukavice a plynovou masku a šel uklidit mrtvoly před vchodem a na ulici. Už začínali kvíst a ten smrad se nám dostával do domu. Chtěl sem je odtahat dolu do ulice. Tentokrát sem měl přez rameno hozenýho hatsana, 12ku pumpu a Andy hlídala se svou krátkou kosou. Když sem táhnul třetího neboštíka, uslyšel sem divnej zvuk. Kouknul sem přes plexi masky na Andy a ta to slyšela taky. Pustil sem mrtvolu a pokynul Andy ať zapadne za branku. Už bylo ale pozdě. Ze zatáčky zrovna vyjel elektrickej bavorák i3. Hit letošního roku mezi ekologickejma frikulínama a metrosexuálama. Ten sráč jel hodně potichu, proto sme ho neslyšli přijíždět. Měl tmavý skla, takže sem neviděl kdo sedí uvnitř, ale nedělal sem si iluze. Todle auto sem tu nikdy neviděl, takže nikdo z místních to nebude. Hatsan mi vklouznul do rukou a palcem sem cvaknul pojistkou. Nebylo třeba pumpovat, náboj byl už v komoře. Škoda že sem nabil vosmičkový buckshoty, teď by se hodil spíš Edův slug. Doví co je vlastně s Edem. Ale jestli to někdo

někde přežil, vsadil bych se, že to je Ed. Vypálil sem proti čelnímu sklu a vzápětí se ozvala i Andy s kosou. Bavorák zastavil. Ze dveří od řidiče vypadnul nácek v uniformě SS, jak jinak. Měl prostřelenej ksicht v úrovni nosu. Vida vida, folcwágny jim evidentně přestali vonět. Teď doslova. Pravý zadní se otevřely a vystrčili se z nich dvě zvednutý pazoury. Hlavně těm hajzlum nevěřit. Andy držela auto na mušce a já ho obešel, tak abych viděl do otevřenejch dveří. Seděl tam další mladej oficír a zdálo se že má nasráno v gatích. Protože spíš než seděl tak se tak nějak vytahoval na pokrčenejch nohou. Ale možná jenom proto aby moch mít vystrčený ty zvednutý ruce z auta. Neobtěžoval sem se s češtinou a rovnou mu anglicky přikázal ať vypadne z auta a lehne si na zem. Bez váhání rozkaz splnil. Takže anglicky uměl. Mířil sem mu brokárnou na palici a zavolal na Andy aby mu sebrala bouchačku co měl v pouzdře u pasu a prošacovala ho. Jak se nad něj sehla tak pronesla: „kurva ten se snad posral, smrdí jak kýbl hoven“. Jojo, takže první varianta byla správně. Sice posraného ale měli sme svýho zajatce. Otázkou bylo jak rychle ho začnou hledat. Mrknul sem do báva, ale žádná vysílačka tam nebyla. Ty mamlasové prostě zrekvýrovali civilní auto a na spojení s velením vůbec nepomysleli… A přitom bez spojení není velení jak pravil klasik.
Ale nechtěl sem stejně riskovat že se tu objeví talíř nebo jiný auto s němčourama. Řek sem Andy ať huna pohlídá a skočil do báva. Odvez sem ho třista metrů daleko kde začínal les. Tam sem ho šoupnul ze svahu mezi stromy. Z nebe vidět nebude a z ulice taky ne. Doběh sem nazpátek a zjistil že se ten posranec stačil ještě pochcat. No to snad neni možný. Výslech si budem muset odbejt ve sklepě, nechci aby nám zasvinil obejvák.
„Tak se pohni šmejde“, přiměl sem ho aby se zvednul a dokopal ho do sklepa. Andy přistrčila starou židli, kterou sme používali když sme potřebovali vyměnit na stropě žárovku. Svalil se na ní a Andy už mu pohotově drátem svazovala ruce za zády. Na zajatcovi bylo vidět, že to bude protekční dítě. Zdá se teda že i v nový říši nebudou tak úplně beztlačenkózní. Jeden by řek, že oficíři budou vybíraný spíš podle svejch schopností, ale na tomdle bylo vidět, že je to rozenej zbabělec. Asi by si rád kopnul do svázanýho negra, ale teď když seděl sám svázanej, bylo na něm vidět, že když na něj bafnu tak se zhroutí. „BAF!“ – skusil sem teda na něj bafnout. Podle očekávání omdlel. „Krucinál, to sou ale blbý fóry“ zakroutila Andy hlavou a vrazila mu facku aby se probral. Jelikož se neprobral, vrazila mu jich ještě pár. To pomohlo a vyděšenej mazánek mrkal v očekávání další rány. Předklonil sem se k němu a chytil mu hlavu zespoda za bradu a vytočil tak aby mi musel koukat do očí. Povidam mu, „máš dvě možnosti. Buď chcípnout nějakym ošklivým a bolestivým způsobem a nebo bezbolestně přežít. Když nám povíš pár věcí na který se tě zeptáme.“ Němec odpověděl „Nain!“ Bohužel sem nevěděl jak si to vyložit a tak schytal další facku. Tentokrát ode mě.
Němčour ale pokračoval, „ne - jako že nechci chcípnout tim bolestivym způsobem, prosím!“
„Aha“, já na to. „Tak fajn. Takže já ti teď povim pár věcí, abys viděl že sme v obraze. A ty mi doplníš pár údajů který ještě nevíme.“
Posránek se tvářil úslužně (zdá se že kolaborantskej způsob funguje na všech stranách) a kejval hlavou. Povyprávěl sem mu teda informace, který sme už měli. A zeptal se ho na to co nás zajmalo. „Kde ste se schovávali těch 70 let od války?“
Zakroutil hlavou jako že nám to nepoví. Andy mi podala kombinačky abych mu do nich chytil prstík. Když je viděl, měl slzy na krajíčku ale povidal že je to strašně tajný, že nám to říc nemůže. Že by ho popravili. Odpověděl sem mu, že ho popravim sám, když mi to nepoví a zmáčknul mu prst v kleštích. Zaječel ale bylo vidět, že má větší strach ze svejch nadřízenejch. No co se dá dělat, je čas na nekonvenčnější metody výslechu. Vzpoměl sem si na Žambochova Koniáše.

„Andy, skoč pro jehlu na šití.“ Fricek česky neuměl a vysvětlil si odchod Andy tak, že nastane nějaký mučení, který není pro ženskou vhodný k vidění. Takže se zase zrhoutil. Nechal sem ho vykysat a když se Andy vrátila s jehlou, netušic k čemu že jí to vlastně chci,

probral sem ho další fackou. Povidám mu, „znova se tě ptám, kde ste schovávali celou tu dobu.“ Němec nic, vzal sem teda jehlu ukázal mu jí a druhou rukou ho čapnul za vlasy tak aby nemoch moc mrskat hlavou. Jehlu sem mu začal pomalu přibližovat k oku. Němec zavřísk a začal hlavou mrskat víc než sem očekával. Řek sem Andy ať mu jí zezadu podrží. Sice jí moc neudržela a já musel s jehlou trošku šachovat ze strany na stranu aby se pomalu k tomu oku přiblížila, ale účel to splnilo. Když se jehla zlehounka dotkla rohovky němčour zařval „AGARTHA !“ Trochu sem se lek a málem mu tu jehlu zarazil do oka. „Uf, to je vůl“ prones sem a pustil mu hlavu. Řikam teda, „chceš mi povědět, že ste se ukrejvali v bájným podzemí ? V dutý Zemi ? Co to je za kravinu? Teorie o dutý zemi byla přece vyvrácená už vašima vědcema za války! Určitě ste se skrejvali na Antarktidě, co ? Ale Amíci vás tam pak vyhmátli a roznesly atomovkama. Zachránili ste se teda někde v podzemí v jeskyních ?“ Zakroutil hlavou že nějak netuší vůbec o čem mluvim.

Bylo vidět, že se mu mluvit moc nechce, ale Agartha už byla venku, takže si nakonec řek že víc to už podělat nemůže a protože sem mu zamával jehlou před ksichtem tak odevzdaně spustil.
„Už před válkou ideologický pohlaváři studovali několik teorií o tom, jak to vlasně bylo s lidskou civilizací.“
„Jo“, skočil sem mu do řeči, „znám nacistický teorie. O dutej zemi kde maj bydlet mýtický předci a bohové, o spadlejch měsících, který vždycky vyhubili rasu která žila na zemi a z jejichž přeživších se stal základ další rasy. O tom, že árijská rasa má bejt jediná, která přežije pád našeho čtvrtýho měsíce. O tom, že nacistický okultisti chtěli ovládat starou magii. Čet sem třikrát Jitro kouzelníků.“

Koukal na mě trochu vyjeveně, ale pokračoval. „Během války, při expedicích na dálnej východ se podařilo objevit v horách v Tibetu zvláštní anomálii. Mniši o ní věděli a přesto, že k nám árijcům měli vřelej vztah, protože věděli, že patříme k původní rase, nechtěli nám o ní nic říct. Nechtěli to přiznat ani při mučení a jejich specielně vycvičený stráže anomálii hlídali. Malá německá expedice svedla se stráží krutej boj. Nakonec přežil jenom jeden vědec, kterýmu se podařilo konečně do anomálie vstoupit. Ocitnul se na zvláštním místě, domníval se, že je pod povrchem země, v dutej zemi. Viděl krásnou přírodu, ale poměrně odlišnou od tý naší. Obloha byla taky jiná. V dálce viděl ruiny neskutečnýho moderního města. Jelikož byl sám, nechtěl riskovat průzkum na vlastní pěst a rozhod se, že musí tudle horkou novinku urychleně sdělit Vůdci a hlavně Himmlerovi, hlavnímu teoretikovi mystiky v Řiši. Krz anomálii se vrátil do hor a putoval sám sněhem do civilizace. Na pokraji sil a zhroucení se dostal do Nepálu, kde se o něj místní postarali. Pak už se přes Indii, která s náma tajně spolupracovala dostal na naší ponorku a následně do Berlína, kde povyprávěl o svým zážitku. Pochopitelně mu nikdo nechtěl věřit. Ne že by nález vstupu do Agarthy nebyl očekávanej, ale protože se mělo za to, že spíš sám pozabíjel členy svý expedice aby se stal slavným. Nakonec skončil v lágru. Bohužel na všech frontách se už wermachtu přestalo dařit a přesto, že na dálným východě několik jinejch expedic stále hledalo jakoukoli návaznost na mýtickou historii naší rasy nikdo nešel osobně ověřit informace od zavřenýho vědce. Teprve v lednu roku 1945, když to začalo s Říší už vypadat hodně zle, Himmler nasměroval jednu z expedic aby přecijenom šla prověřit udaný souřadnice. Po různejch lapáliích a dalším boji s Tibeťanama se nakonec podařilo v únoru najít anomálii a informovat Berlín. Expedice ale záhadně zmizela, už se do Německa nikdy nevrátila. V březnu když už bylo všem jasný, že je válka prohraná, zorganizuje se tajná záchranná akce. Říše v tý době vlastní několik tajnejch zbraní – lítajících talířů, který vyvinuli vědci na základě spisů Nicoly Tesly. Sice nejsou spolehlivý, většina prototipů se zničí při nehodách, protože ovládání talíře je nadmíru složitý bez použití výpočetní techniky. Ale je rozhodnuto, že pomocí ponorek a talířů se provede

evakuace. Ponorky s dobrovolníkama pojedou jako krycí manévr do Argentíny a talíře s vybranou elitou se pokusí proniknout anomálií v Tibetu. Ještě se naplánuje zástěrka potvrzující poslední dny elity, ve který budou figurovat dvojníci a „očitý svědci“ a evakuace se spustí. Do Agarthy ve finále odešlo 500 lidí. Samozřejmě Hitler, Himmler, Goebels s rodinama, ale hlavně specielně vyšlechtěný árijský děti, oddaná perspektivní mládež, vybraný příslušníci SS a vybraný vědci. Tři talíře pendlovali mezi Německem a Tibetem. Vždycky vysadili lidi u anomálie a vrátili se pro další. Na poslední cestě proletěli anomálií i talíře. Lidi který předtim prošli anomálií nevěděli do čeho dou. První dojem byl ohromující. Ocitli se v jiným světě. Ze začátku se všichni příchozí domnívali, že se opravdu dostali do nitra Země, do bájný Agarthy. Přesto, že naši vědci sami v průběhu války dokázali, že Země dutá neni.“

„Tak kde to teda sakra byli ? Vim že vaši lidi dělali pokusy s odrážením radarovejch vln od údajný zemský slupky, která měla bejt kolem dutiny, ve který podle nich žijem. A zjistili že se přepočítali a že opravdu žijem vně a ne uvnitř“, přerušil sem jeho vyprávění.
Zamračil se na mě – „přece když my žijem vně, neznamená to, že nějaká jiná civilizace nemůže žit uvnitř…“ To byl pravda logickej argument. Ale pokračoval : „Trvalo nějakou dobu, než na to přišli. Byly skutečně v bájný Agarthě. Ale Agartha nebyla pod zemí, jak se pravilo v bájích a legendách. Byla v jiným vesmíru.“

Byl sem starým příznivcem SCI-FI a paralelní vesmíry pro mě nebyly nic nepředstavitelnýho, ale tadle informace mě přesto vyvedla z míry. Skočil sem mu zase do řeči –„ Jak na to sakra přišli ?“
„No, přišli na to v podstatě tak, že v ruinách města, který bylo nejblíž anomálii a ve kterým se celá skupina usadila a začla budovat novej život našli starou knihovnu. Archív dějin. Vědci dokázali pak snadno rozluštit písmo i řeč, protože se podobala písmům i řečem na Zemi.“

Strašně mě to zajmalo, ale zároveň sem měl strach abysme dlouhejma řečma nestratili moc času a neodhalila nás nějaká hlídka co bude pátrat po dvou stracenejch náckach v bavoráku.

Chtě nechtě sem němčourovi přikázal ať to zkrátí. „Vědci přišli na to, že tendle svět obývala civilizace Agarťanů, byla relativně vyspělá, ale ne zase nijak závratně. Geneticky to byla bílá rasa odpovídající představám o árijcích a slovanech. Jejich přírodní zdroje byly téměř vyčerpaný a jednotlivý národy spolu bojovali o nadvládu. Při pokusech s novým druhem zbraně vytvořili nešťastnou náhodou trvalou anomálii, která fungovala jako brána do jinýho vesmíru – na naší Zemi.“
„Jak víš, že to je v jiným vesmíru ? A ne zrovna jenom na jiný planetě v našem vesmíru?“, zeptal sem se. „No podle toho, že Agartha je skoro přesnou kopií naší, vlastně vaší Země. I sluneční soustava je takřka stejná. Rozložení ostatních hvězd je taky podobný.“

Už mi to začlo bejt jasný. Němčour mluvil dál, „když Agarťani poprvé prošli bránou a ocitli se na Zemi, psal se přibližně rok 15000 let před našim letopočtem. Zjistili, že na Zemi je vývoj o několik milionů let pozadu. Přiroda, živočichové i lidi byly podobný, ale ne stejný. Přírodní zdroje byly netknutý a nebyl tu žádnej nepřítel, kterej by je moch ohrozit. Rozhodli se Zemi kolonizovat. Jejich národy zakopali válečnou sekeru a rozhodli se spolupracovat. Pralidi na Zemi geneticky urychlili tak aby je mohli používat k práci v dolech, zároveň se od nich nechali uctívat jako bozi.“

Tak tadle verze mi začala zapadat do mejch teorií o lidský historii, ale dosud sem měl za to, že za rychlým skokem lidstva stáli emzáci, konkrétně marťani.

„Postupem doby, jak kolonizovali Zemi a plundrovali její přírodní bohatství, především zlato a rtuť, který používali jako palivo do svejch technologií, docházelo mezi nima k šarvátkám. Jednotlivý národy spolu začli znovu bojovat a boje se odehrávaly jak na Agarthě, tak i na Zemi. Do bojů se zapojili i pozemský lidi. V průběhu několika atomovejch bitev nakonec zlikvidovali veškerý technologie, který měli postavený na Zemi a už nikdy nesebrali sílu k jejich obnovení. Životní prostředí na Agarthě bylo zničený a k životu nevhodný. Zbytky Agarťanů nakonec cca 1000 let před našim letopočtem opustili svojí planetu a odešli do vesmíru. Několik přeživších Agarťanů na Zemi působilo ještě několik set let jako králové nebo jako církevní hodnostáři, následně tak působili ještě jejich potomci, než se krev rozplynula a z paměti se staly legendy. Pravdu na Zemi znalo jenom málo zasvěcenejch, mezi nima právě příslušníci tibetský sekty, která střežila anomálii. Když pak Němci prošli anomálií zjistili, že příroda se za 3000 let stačila znovu obnovit a životní prostředí bylo vhodný pro život.“

„Tak co ste tam teda těch 70 let kutili ?“ Popíchnul sem ho.
„Rodili děti a pracovali. Pracovali na našem triumfálním návratu a na pomstě!“
„Na jaký kurva pomstě ?“ Zatnul sem zuby.
„Rozhodli sme se využít všech novejch možností k tomu abysme ovládli Zem, vyhubili všechno zkažený lidstvo a znovuosídlili zemi čistou rasou. My sme stejný krve jako původní Agarťani!“
„No ale dyť si před chvíli řikal co to bylo za mamlasy, že se sami votpráskly atomovkama !“
„Ano, ale byli to oni, kdo nás stvořili a my sme jejich vyspělejší následovníci. Jejich chyby nebudeme opakovat. Vytvoříme ráj na zemi.“
„Tim že vymlátíte všechny lidi ?“
„Ano, tim že zničíme všechno nečistý a zkažený. A osejeme Zemi znova.“
„A to ste teda zachránili lidi v Německu ? Myslim současný árijce?“
„Jenom některý“ odpověděl hrdě. Najednou mi docvaklo, proč se v posledních letech hromadně ztráceli lidi v Německu ale i jinde. Měli společnej rys. Blonďatý vlasy, modrý oči a nebyli to nikdy žádný volové. Konspirátoři tvrdili že je unáší UFO. No bodejť, když sem tam u toho figuroval talíř.
Povidám fricovi, „to vám bude ale trvat docela dlouho než to tu znova celý osídlíte, pochybuju že máte víc jak milion lidí.“
Odpověděl mi, že to bude trvat tisíc let. Ale že to je jedno. Důležitej je záměr a to že akce se konečně spustila.
Zeptal sem se, jestli budou naráz osidlovat celou planetu nebo jenom nějaký konkrétní území. Řekl, že se primárně osídlí Německo a původní agarthský základny. A pak se bude pokračovat dál.
„Takže tady v Česku budem v bezpečí ?“
„Ne, to nebudete“ zašklebil se. „Tady byla jedna z původních základen a Bohmen je součástí Říše !“
A dohajzlu, zatnul sem zuby. To znamená, že se budem muset přecijen zdekovat.

V podstatě sem se ho už neměl moc na co ptát. Všechno mi bylo jasný a všechno do sebe zapadalo. Oni 70. let připravovali velkolepej návrat, vylepšili svoje tajný zbraně, obšlehli něco agarthský technologie (ta zelená blikající obloha byla původní agarthská technologie, zbraň hromadnýho ničení) a nakradli si potřebný další lidi, pochopitelně jenom geneticky odpovídající. A zbytek lidí pápá.

Bylo mi jasný i že frice nemůžu pustit. Řek co věděl, jeho úloha zkončila. A válečný zajatci sou v naší situaci zbytečnej luxus. Když to nečekal, střelil sem ho zezadu do palice. Aspoň se netrápil. Mě trápilo ale víc věcí. A zasviněnej sklep čerstvym mozkem to rozhodně nebyl…

Mladýho oficíra sme vottáhli do roští na vedlejším pozemku. A začli balit.
Budeme muset vypadnout z Česka. I z Evropy. Nevěděl sem sice ještě kam, ale věděl sem že to musíme udělat rychle. Rozhodli sme, že pojedeme jednim autem, RAVka bude muset zůstat doma. Do 4runneru sme začli nakládat konzervy, rejži, olej, sůl, cukr, nudle, mouku, petrolej a lampy, baterky, benzínovej vařič, munici, zbraně, spacáky, oblečení a spoustu jinejch cajků. Počítal sem že cesta kamkoli daleko bude trvat minimálně několik měsíců a po cestě nebude moc času zdržovat se scháněním základních věcí. Na střešní zahrádku sem upevnil ještě kanystry s benzínem a trubicový nádrže s vodou. Toyota byla asi daleko za svou maximální váhou psanou v TP, ale kdo by to dneska řešil. Jestli mě budou chít kontrolovat esesácký dopraváci, zastavovat jim rozhodně nehodlám. Počítal sem s tim, že pojedeme na jih jenom lesama a jenom v noci. Přelepil sem proto světla izolepou aby svítili jenom úzký proužky. Přídavný dálkový sem nechal aby se dalo případně posvítit.
Navlíkli sme se do maskáčů, neprůstřelný vesty přez ně a kevlarový britský helmy na hlavu. Do kabiny sem připravil buzolu, autoatlas Evropy a všechny turistický mapy který sem měl. Malej notebook s GPSkou a Ozi Explorerem sem přidělal na držák nad palubku. Se soumrakem sem zabezpečil barák, člověk nikdy neví jestli se sem někdy nevrátí. Bylo mi trochu do breku, strávil sme tu přes 30 let svýho mládí. Ale pryč s nostalgií. Jak padla noc, vyjeli sme směrem na Sázavu.
A tak začla naše cesta. Cesta krve… na konci který nás čeká vyhřátý Korálový moře a čistý modrý nebe.

To be continued… ☺

© Chorche 2012
Nekomerční kopírování a šíření tohoto díla je autorem povolené, pakliže bude vždy uveden jako autor a s odkazem na původní zdroj umístění tj. www.offroadforum.cz